

П Р И С Ъ Д А

№ 25

гр.София,27.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНА КОЛЕГИЯ,2 състав в открито
съдебно заседание на двадесет и седми септември две хиляди и единадесета
година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:А. ДАНОВА

ЧЛЕНОВЕ:Л. ПАУНОВА

В. Ц.

при участието на секретаря Д. Аначковаи прокурора ВЕЛИКОВА,след като
разгледа докладваното от съдия ДАНОВА внохд 340/2011 г. ВЪЗ ОСНОВА НА
ЗАКОНА И ДАННИТЕ ПО ДЕЛОТО

П Р И С Ъ Д И :

На основание чл.203 ал.2 от НК НАЛАГА на подсъдимия И. М. Н., [дата на раждане]
в [населено място],български гражданин,с висше образование,женен,с [ЕГН], за
извършено от него престъпление по чл.203 ал.1 във вр.с чл.201 във вр.с чл.26 ал.1
във вр.с чл.2 ал.2 от НК и НАКАЗАНИЕ КОНФИСКАЦИЯ на 1/6 ид.част от лек
автомобил АУДИ 80 с ДК [рег.номер на МПС] ,червен на цвят, с рама
№WAUZZZ8CZNA117661,двигател №NG115701 и дата на регистрация 17.03.1992
г. [населено място], както и на 1/6 ид.част от следващата се в негова полза
идеална част от поземлен имот,представляващ ливада с площ от 1,789 дка /един
декар седемстотин осемдесет и девет кв.м./ , в местността „Рибарското”,пета
категория,имот №010262 /десет хиляди двеста шестдесет и две/ по картата на
землището на [населено място], [община],област [област], при граници
/съседи/:имот №010062 –ливада на наследници на З. Б. К.,имот №000528-полски
път на Община –П., имот №010352 –ливада на земи по чл.19 от ЗСПЗЗ.

ПРИСЪДАТА може да се обжалва и протестира в 15 дневен срок от днес пред ВКС
на РБ.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1/

МОТИВИ към присъда от 27.09.2011 г. по внохд 340/2011 г. по описа на САС, НК, 2 състав

С присъда №307 от 15.09.2004 г., постановена по нхд 74/2001 г., Софийски градски съд, НК е признал подсъдимия И. М. Н. за виновен в това, че при условията на продължавано престъпление, в периода от 26.03.1993 г. до 30.09.1994 г. с цел да набави за себе си имотна облага възбудил и поддържал заблуждение у 5253 лица и с това им причинил имотна вреда в размер на 129 386 850 неденоминирани лева, като предметът на престъплението е в особено големи размери и случаят е особено тежък, поради което и на основание чл.211 във вр.с чл.209 ал.1 във вр.с чл.26 ал.1 във вр.с чл.2 ал.2 и чл.54 от НК му е наложил наказание лишаване от свобода в размер на осем години, като на основание чл.302 от НПК го е оправдал по първоначално повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл.203 ал.1 във вр.с чл.201 във вр.с чл.26 ал.1 и ал.2 във вр.с чл.2 ал.2 от НК. На основание чл.59 ал.1 от НК е било зачетено времето, през което подсъдимият Н. е бил задържан под стража, считано от 17.06.1997 г. до 24.02.1999 г. и в периода от 20.08.1996 г. до 17.06.1997 г., като е определен първоначален „строг“ режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода и са му били възложени в тежест направените по делото разноси.

По повод депозиран протест от СГП и жалба от подсъдимия И. Н. е било образувано внохд 318/2005 г., по което с нова присъда №35 от 01.07.2005 г., САС, НК е отменил постановената осъдителна присъда и е признал подсъдимия Н. за невиновен в това, че за времето от 26.03.1993 г. до 01.10.1994 г., при условията на продължавано престъпление, като длъжностно лице –/изпълнителен член на Съвета на директорите и председател на Надзорния съвет/ е присвоил чужди пари, собственост на [фирма] на обща стойност 129 386 850 лв., особено големи размери, поверени му в посочените длъжностни качества да ги управлява, като длъжностното присвояване представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл.302 от НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение по чл.203 ал.1 във вр.с чл.201 във вр.с чл.26 във вр.с чл.2 ал.2 от НК.

Срещу оправдателната въззивна присъда е бил подаден протест, по повод на който е било образувано касационно н.д. №808/2005 г. по описа на ВКС, I н.о., като поради констатирани пороци от гледна точка на съдържание, водещи до процесуална негодност да предизвика извършване на касационна проверка, с определение №194/2006 г., касационният протест е бил оставен без разглеждане и производството по делото прекратено.

С решение №331 от 26.04.2007 г. по н.д. 1075/2006 г. на ВКС, III н.о., образувано по искане на Главния прокурор е възобновено производството по внохд №318/2005

г., отменена е постановената по него присъда №35 от 01.07.2005 г. и делото е върнато за ново разглеждане от стадия на съдебното заседание.

При второто по ред въззивно производство ,с присъда №19 от 11.03.2009 г. , постановена по внохд 547/2007 г., САС отново е отменил първоинстанционния съдебен акт по нохд 74/2001 г. и е признал подсъдимия Н. за невиновен и го е оправдал по обвинението за извършено престъпление по чл.203 ал.1 във вр.с чл.201 във вр.с чл.26 във вр.с чл.2 ал.2 от НК.

С решение №262 от 28.07.2009 г. , постановено по н.д. 248/2009 г., ВКС ,III н.о. е отменил въззивната присъда по внохд 547/2007 г. на САС и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд от стадия на съдебното заседание ,с дадени задължителни указания по приложението на материалния закон.

При третото по ред въззивно разглеждане на делото, с присъда № 27 от 20.05.2010 г., постановена по внохд 548/2009 г. ,Софийски апелативен съд, Наказателно отделение ,1 състав е отменил присъда №307 от 15.09.2004 г. на СГС, НО, постановена по нохд 74/2001 г. и е признал подсъдимия И. М. Н. за виновен в това , че в периода от 26.03.1993 г. до 01.10.1994 г. в [населено място], действайки при условията на продължавано престъпление в качеството на длъжностно лице по чл.93 т.1 б. „б” от НК- изпълнителен член на Съвета на директорите /от 26.03.1993 г.до 03.03.1994 г.вкл. и председател на Надзорния съвет /от 04.03.1994 г.до 01.10.1994 г.вкл./ на акционерно дружество „И. У. И. Холдинг Г.” присвоил чужди пари, собственост на акционерното дружество „И. У. И. Х. Г.”, поверени му в посочените му длъжностни качества да ги управлява, в общ размер на 38 414 633 неденоминирани лева,като длъжностното присвояване е в особено големи размери и представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл. 203 ал.1 във вр.с чл.201 във вр.с чл.26 ал.1 във вр.с чл.2 ал.2 и чл.55 ал.1 т.1 от НК го е осъдил на пет години лишаване от свобода , което наказание да се изтърпи в затворническо общежитие от открит тип, като на основание чл.304 от НПК го е оправдал до пълния размер по повдигнатото му обвинение за длъжностно присвояване на суми ,както следва: за сумата до 1 091 180,19 щатски долара, за сумата до 591 725,58 германски марки, за сумата до 527 494,70 швейцарски франка, за сумата 60 789,50 британски паунда, за сумата до 38 268 864 лева- общо до пълния размер на сумата в български неденоминирани лева от 129 386 850 лв. На основание чл.59 от НК е зачел времето, през което подсъдимият И. Н. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража, както и времето на задържането му от френските власти. На основание чл.203 ал.2 от НК е постановена конфискация на 1/6 част от имуществото на подсъдимия Н. и същият е лишен от права по чл.37 ал.1 т.6 и т.7 –да заема ръководна и обществена длъжност , както и да извършва работа , свързана с финансово отчетническа дейност за срок от шест години. На подсъдимият Н. са били възложени в тежест и направените по делото разноси.

По повод депозиран касационен протест от С. и жалба от подсъдимия И. Н. е образувано касационно производство, по което с решение №523 от 07.04.2011 г. ВКС, III н.о. по н.д. № 590/2010 г. е отменил въззивната присъда №27 от 20.05.2010 г. по внохд 548/2009 г. по описа на САС в частта, в която на основание чл.203 ал.2 от НК е постановена конфискация на 1/6 част от имуществото на подсъдимия И. Н. и делото е върнато за ново разглеждане в тази част от друг състав на въззивния съд. Присъдата на САС в останалата ѝ част е оставена в сила.

В решението на ВКС е посочено ,че следва да бъдат събрани доказателства за имотното състояние на подсъдимия, за да се изведе имуществената основа, върху която да се определи обосновано и законосъобразно наказанието „конфискация”.

В хода на съдебните прения пред въззивния съд, представителят на Софийска апелативна прокуратура счита, че дадените в отменителното решение на ВКС указания за събиране на доказателства относно имущественото състояние на подсъдимия Н. са били изпълнени от въззивната инстанция.Намира, че съдът следва да наложи наказание конфискация в първоначално определения размер от 1/6 част от имуществото на Н. , установено като налично в настоящето производство.

Защитникът на подсъдимия И. Н.-адв.А. моли да бъде приложена разпоредбата на чл.55 ал.3 от НК,в който случай законът допуска да не се налага по-лекото по вид наказание , определено редом с наказанието лишаване от свобода. Алтернативно счита, че имуществото върху което би могло да се наложи наказанието конфискация е единствено автомобила марка „Ауди 80”, като по отношение на недвижимия имот, тъй като той е наследствен предоставя на преценката на съда дали следва да бъде конфискуван или не. Заявява, че останалата част от установеното имущество попада под несеквестируемия минимум и върху него не може да се наложи наказание конфискация.

Подсъдимият И. Н. в лична защита моли относно приложението на чл.55 ал.3 от НК.Счита,че продължителността на настоящия процес от седем месеца е репресия върху него и семейството му.Акцентира на това ,че по делото се е установило,че имуществото му е незначително по размер и ,че цената на автомобилът му и на недвижимия имот към момента е по-малка от разноските по изпълнение на наказанието конфискация.

В последната си дума подсъдимия Н. предоставя на съда да вземе решение.

Софийски апелативен съд след като се запозна с материалите по делото и съобрази задължителните указания на ВКС ,дадени в решение №523/07.04.2011 г., намери за установено следното:

За да спази изискванията на чл.45 ал.1 и 2 от НК и да установи имуществената маса, върху която е възможно да бъде наложено наказание „конфискация”, въззивната инстанция събра значителен по обем доказателствен материал, които подложи на внимателно обсъждане, а именно: от Агенцията по вписванията към Министерство на правосъдието изиска справка за имотното състояние на И. Н., от която се установи ,че при направената в Интегралната информационна система за

кадастър и имотен регистър И. проверка за периода 01.01.1992 г. до 03.05.2011 г. за територията на цялата страна се констатира извършени вписвания, отбелязвания или заличавания на териториите на службите по вписванията в [населено място], [населено място] и [населено място]. В тази връзка, САС изиска справка от службата по вписванията [населено място], която прие като писмено доказателство и от която е видно, че на 18.02.2008 г. И. Н., в качеството си на продавач е продал на В. З. лично и като пълномощник на А. Н. и С. Н. поземлен имот в [населено място] от 435 кв.м., парцел XXXIV-989, в кв.17, с едноетажен масивен търговски обект /магазин/ от 82 кв.м. и едноетажен масивен търговски обект /магазин/ от 43 кв.м., а на 25.09.2003 г. също като продавач съвместно с В. З. е продал на К. В. поземлен имот в [населено място] от 430 кв.м., парцел III-955, кв.38, ведно с едноетажна масивна жилищна сграда и двуетажна масивна жилищна сграда.

От службата по вписванията [населено място] също бе изискана справка, приета от въззивния състав, удостоверяваща, че за периода 01.01.1992 г. до 03.05.2011 г. са вписани, отбелязани и заличени по персоналната партида на И. Н. 19 броя сделки, от които на 23.09.1999 г. И. Н. в качеството си на дарител е прехвърлил на дъщеря си С. И. Н. поземлен имот-двустайно жилище, пл.№579, парцел -4, с площ 63,000 кв.м. в [населено място], местност „К. с.- С.“, [улица]; на 24.04.2003 г. е учредено право на строеж с учредители девет лица, сред които и подсъдимия Н. върху поземлен имот пл.№579, парцел 4, площ по документи-350 кв.м., в [населено място], местност „К. с.- С.“, [улица] и 16 броя сделки, представляващи продажба от подсъдимия И. Н. и още осем лица на идеални части от цитирания по-горе недвижим имот на различни лица, осъществени в периода от 29.11.2007 г. до 27.12.2007 г. С оглед онагледяване на посочените в справката, издадена от Службата по вписванията [населено място] данни и за пълнота, бяха изискани и приобщени и конкретните нотариални актове за цитираните сделки.

Внимателният им прочит сочи на следните обстоятелства- на 23.09.1999 г. е изготвен нотариален акт за дарение №14, т.ІІ, рег.№2939, дело №250/99 г., по силата на който И. М. Н. дарява на дъщеря си С. И. Н. чрез законния ѝ представител /майка/ П. Д. П. 9/10 идеални части и на съпругата си П. Д. П. 1/10 идеална част от собствения си недвижим имот, придобит по наследство, а именно двустайно жилище, с площ от около 63 кв.м., на първия етаж от сградата на [улица] [населено място], заедно с мазе от около 12 кв.м. и 25 % ид. части от общите части на сградата, както и 15 % ид. части от мястото от 350 кв.м., върху което е построена сградата, съставляващо парцел IV 579, в кв.17 по плана на [населено място], местността К. село.С нотариален акт №104, том I, рег. 1787, дело 90/2003 г. е учредено право на строеж от П. Д. Н. лично и заедно със съпруга си И. М. Н. в качеството им на родители и законни представители на малолетната им дъщеря С. И. Н. и с разрешение на СРС и още шест лица, съсобственици на урегулиран поземлен имот, находящ се в [населено място], [улица], целият с площ от 350 кв.м., съставляващ урегулиран парцел №IV-579, от кв.17 по плана на [населено място], местност „К. с.-С.“ в полза на [фирма] за построяване на една монолитна пет етажна жилищна сграда. В нотариалния акт е отразено, че [фирма] се задължава да построи със собствени средства и сили и предостави безвъзмездно на С. И. Н., като малолетна чрез законните ѝ представители И. М. Н. и П. Д. Н. 9/10

ид.части и на П. Д. Н. 1/10 ид.част от апартамент №12, на V етаж, с обща квадратура от 73,40 кв.м., както и ,че всички учредители се задължават да прехвърлят на [фирма] правото на собственост върху идеални части от описания по-горе урегулиран поземлен имот, съответстващи на общите части на сградата, принадлежащи към имотите извън тези ,описани в полза на учредителите, в срок от десет работни дни, считано от датата на съставяне на протокол образец 15 за всички новопостроени обекти.Именно в изпълнение на последното задължение, учредителите са участвали в изповядването на 16 броя сделки ,по силата на които са продали собствените си идеални части от съсобственият си недвижим имот- урегулиран поземлен имот №IV-579,от кв.17 по плана на [населено място],местност К. с.-С.,находящ се в [населено място], [улица] ,целият с пространство от 350 кв.м. на различни лица.С оглед на така посочените писмени доказателства,изводът ,който се налага е ,че подсъдимият И. Н. към настоящият момент не притежава недвижими имоти на територията на Службата по вписванията в [населено място],поради извършените от него две продажби през 2003 и 2008 г. ,както и на територията на Службата по вписванията в [населено място] и по конкретно по отношение на имота на [улица],поради осъщественото от него дарение на 9/10 ид.части в полза на дъщеря му С. Н. и 1/10 ид.част на съпругата му П. Н., както и на 15% ид.части от мястото от 350 кв.метра, върху което е построена сградата,съставляващо парцел IV 579 в кв.17 по плана на [населено място], местността „К. с.-С.” .

Единственият недвижим имот, който подсъдимият притежава и то в съсобственост с още шест лица е поземлен имот ,представляващ ливада с площ от 1,789 дка, в местността „Рибарското”, пета категория ,имот №010262 по картата на землището на [населено място], [община], област [област] / в тази насока е налице справка от Службата по вписванията в [населено място] и приложен нотариален акт №179 т.1, рег.№2219, дело №158 от 15.07.2010 г./.

По-нататък въззивният съд намери за необходимо да установи какви движими вещи притежава подсъдимия И. Н.,като от тази категория изключи вещите за лично и домашно потребление, които съгласно чл.45 ал.2 от НК не подлежат на конфискация. В тази връзка изиска справка от КАТ,от която се установява,че в централната база на А.-КАТ относно МПС-та ,регистрирани на името на И. Н. се констатира един лек автомобил марка АУДИ 80 ,червен на цвят ,с рама №WAUZZZ8CZNA117661 и двигател №NG115701, с дата на регистрация 17.03.1992 г. [населено място].

С цел изясняване на обстоятелството с какви парични средства ,разполага подсъдимия И. Н. ,САС направи запитване и до всички банки ,ситуирани на територията на Република България относно това дали подсъдимото лице разполага със сметки и влогове в лева и чуждестранна валута към настоящият момент.От получените от въззивната инстанция писма ,приети в съдебно заседание от Б. П. С.А.; Регионална инвестиционна банка ,клон България ; ТБ [фирма]; С. Н.А.; [фирма]; Те-Д. З. Б.; [фирма]; [фирма]; ИНГ Б. Н.В.; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; „П. Б.” /България/АД; „А. Банка”- клон България; [фирма]; Частна предприемаческа банка [фирма]; [фирма] и

[фирма] се установява, че понастоящем подсъдимият Н. не е клиент на тези банки

От писмо изх.№49175/28.04.2011 г. на [фирма] се установява, че подсъдимият Н. има открита на 22.03.2007 г. разплащателна сметка в лева с № BG90 C. 9790 [ЕГН] в клон „Централен“ на банката; от писмо с изх.№29837/12.05.2011 г. на Р. Б. /България/ ЕАД се установява, че същият поддържа при банката картова сметка в лева по издадена кредитна карта Р.; от писмо с изх.№05-11-02-2657 от 03.05.2011 г. е видно, че И. Н. притежава следните банкови сметки- разплащателна сметка №, открита на 16.02.2005 г. в БО С., ФЦ Клон 6 и разплащателна сметка №, открита на 24.02.2009 г. във ФЦ Клон 4, РЦ С.-Запад; от писмо изх.№27511 от 28.04.2011 г. на У. Б. АД се установява, че в банката подсъдимия има сметка с №BG89 UNCR BGN; от писмо изх.№3000/0332 от 03.05.2011 г. на [фирма] е видно, че Н. притежава банкова сметка №BG 69 BPBI; от писмо изх.№1/И-4180/от 09.05.2011 г. на [фирма] /Фи Б./ се установява, че И. Н. притежава следните сметки – разплащателна сметка кредитна карта в лева, открита на 09.02.2011 г. с №В., набирателна сметка гаранционен депозит ФЛ в лева, открита на 30.03.2006 г. с №В., разплащателна сметка кредитна карта в лева, открита на 21.02.2008 г. с №[банкова сметка], разплащателна сметка физически лица в лева, открита на 28.02.2000 г. с №В., разплащателна сметка кредитна карта ФЛ в лева, открита на 10.01.2008 г. с №[банкова сметка], разплащателна сметка физически лица в лева, открита на 05.12.2005 г. с №В., разплащателна сметка кредитна карта ФЛ в лева, открита на 28.03.2011 г. с №В. и разплащателна сметка физически лица в лева, открита на 09.03.2009 г. с №В.; от писмо с изх.№304-1462 от 09.05.2011 г. на О. АД е видно, че подсъдимия Н. е титуляр на сметки с №№[банкова сметка] в лева и [банкова сметка] в евро, открити в О. клон „Ф. Н.”-гр.С. и с №№[банкова сметка] в щ.долари,

[банкова сметка] в щ.долари и [банкова сметка] в евро, открити в О. клон „В.” [населено място].

След разкриване на банкова тайна за движението и наличностите по гореизброените банкови сметки / с изключение на разплащателните сметки кредитна карта ФЛ в лева с №№ В., [банкова сметка], В. 1000, В., открити в [фирма] - доколкото става въпрос за кредитни карти, като сумите по тях са отпуснати като кредит на И. Н. и подлежат на възстановяване от него на банката, поради което не могат да бъдат предмет на наказанието „конфискация”/ се установи следното: по разплащателна сметка №, открита в Банка Д. и по сметка №В., открита в [фирма], крайното салдо е 0.00 лева.

От представеното от защитата и прието от САС банково Удостоверение №109 от 01.08.2011 г. на У. Б. е видно, че по сметка № [банкова сметка], обслужваща кредитна карта V. G. №4042**** ****4645 с лимит 1500 лева, към 01.08.2011 г. дължимата сума от И. Н. към банката е в размер на 1513,58 лева.

От останалите писмени документи, събрани по делото-писма и разпечатки за движението и наличностите по банкови сметки на И. Н. се установява, че по сметка в [фирма] с № BG90 C. 9790 [ЕГН], наличната сума е 4.01 лв.; по разплащателна

сметка №16796551 в Банка Д., крайното салдо е 934,39 лв., по сметките в О. АД – сметка с № [банкова сметка]- крайно салдо 259.06 лв., сметка с № [банкова сметка]- 1,478.13 евро /2890.97 лв./, сметка №[банкова сметка]- 120.83 щ.долара /173.30 лв./, сметка № [банкова сметка]- 4.25 щ.долара /6.10 лв./ и сметка № [банкова сметка] - 39.61 евро /77.47 лева/. От представените извлечения от картова сметка в лева по издадена кредитна карта Р. IBAN [банкова сметка] в Р. /България/ ЕАД се установява, че към 19.05.2011 г. изтеглените от И. Н. оборотни средства са 19,106.72 лева, а възстановените -18,035.40 лв., като разликата между двете суми от 1071.32 лв. е дължима на банката от титуляра на картата. Следва да се посочи, че по тази сметка освен, че не съществуват суми подлежащи на конфискация, същите не биха могли и да бъдат конфискувани, доколкото отново става дума за картова сметка, обслужваща кредитна карта, по която сумите отпуснати от банката, подлежат на възстановяване от подсъдимия Н. И на последно място, от представените от [фирма] документи е видно, че наличните суми по разплащателните сметки физ. лица в лева са следните: по сметка № В. - 147.90 лв., по сметка № В. – 9.55 лв., по сметка № В. - 36.46 лв., а по набирателна сметка гаранционен депозит в лева с № В. наличната сума към 28.05.2011 г.- датата на писмото от [фирма] до съда, е в размер на 20,000.49 лв. С удостоверение изх. №104-58 от 04.07.2011 г. на [фирма] се удостоверява, че сметка с № В., по която титуляр е бил И. Н. е била закрыта на 30.05.2011 г., т.е. един ден преди налагане на заповест от САС на сумите по нея. В обобщение се налага извода, че общата сума, която притежава И. Н. по всички банкови сметки, на които той е титуляр, към настоящият момент възлиза на 4536.21 лв. Съгласно сега действащия Семейен кодекс /обн. ДВ бр.47/23.06.2009 г. в сила от 01.10.2009 г./, в раздел II от същия, чл.21 ал.1, вещните права, придобити по време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити. Съгласно §4 от Преходните и заключителни разпоредби – „Правилата на този кодекс относно имуществените отношения между съпрузите се прилагат и за имуществата, придобити от съпрузите по заварените бракове”. Съпоставката на текста на чл.21 от сегашния СК с чл.19 ал.1 от отм.СК /ДВ бр.41 от 28.05.1985 г./- „вещите и правата върху вещи, както и паричните влогове, придобити от съпрузите по време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи независимо от това, на чие име са придобити” сочи, че от приложното поле на имуществената общност между съпрузите са изключени паричните влогове. По силата на §4 от Преходните и заключителни разпоредби на актуалния СК, паричните влогове, придобити от съпрузите по заварените бракове са лична собственост на титуляра по влога и в този смисъл не подлежи на установяване в настоящият процес какви влогове и сметки притежава съпругата на подсъдимия Н., тъй като конфискация по тях не може да бъде налагана.

Наред с това следва да се посочи, че сумата, с която подсъдимият Н. лично разполага в размер на 4536.21 лв. също не би могла да бъде конфискувана, тъй като съгласно чл.45 ал.2 от НК не подлежат на конфискация средствата за издръжка на семейството на подсъдимия за една година. Съгласно данните, публикувани в сайта на Националния статистически институт в раздел „Доходи и разходи на домакинствата” /на които данни се е позовавал и ВКС в определение

№109 от 01.08.2011 г., във връзка с обжалване на допуснато обезпечение по настоящето дело/,общият разход на лице от домакинство през второто тримесечие на 2011 г. е 870 лв. По делото е налице и удостоверение от Института за синдикални и социални изследвания към К. от 17.08.2011 г., в което е посочено, че в България се провеждат тримесечни изследвания за установяване на необходимата издръжка на живот на едно лице ,като средномесечната издръжка през месец март 2011 г.е 528,14 лв. Семейството на подсъдимия И. Н., съгласно намиращите се в кориците на делото Удостоверение за граждански брак и Удостоверения за раждане се състои от четири лица- подсъдимият, съпругата му и двете им деца.Установената като налична сума от 4536,21 лв.е значително по-малка по размер от необходимата за издръжката на семейството му за една година, независимо коя от двете суми-870 лв. или 528,14 лв. ще се приеме като необходимата към настоящия момент за месечна издръжка на едно лице от домакинство.

Въззивната инстанция събра доказателства и относно стопанската дейност на подсъдимия Н.,като в тази насока, видно от приложената справка от Службата по вписванията-гр.С., И. Н. е едноличен собственик на капитала на дружеството [фирма], като размера на капитала е 60 000 лв.,разпределен в 600 дяла.Капиталът на дружеството , независимо, че същото е еднолично О., не може да бъде предмет на наказанието „конфискация” и това е така , тъй като лицето , образувало дружеството отговаря с дяловата си вноски в капитала на дружеството ,но само за задължения на юридическото лица. Нещо повече, към настоящият момент реалното съществуване на този капитал не се установява, доколкото липсва банкова сметка с подобна наличност. Оттук се налага извода, че макар и капиталът на дружеството или поне 70 на сто от него /съгл.чл.119 от ТЗ –ред.ДВ бр.48/91 г. / да е бил внесен към момента на вписване на Е.-то в Търговския регистър, необходимо условие за извършване на вписването, то в следствие с него са били извършени допълнителни разпоредителни действия и съществуването му към настоящият момент не може да се установи.

По отношение на Д. „А. к.-Д.,Н. и съдружници”, регистрирана по Закона за задълженията и договорите,в която подсъдимият Н. е съдружник, е постъпила информация от Службата по вписванията [населено място] ,от която е видно, че собствеността на адвокатската къща е разпределена по 50% между И. Н. и съдружника му В. Д., а основния източник на финансиране е собствена стопанска дейност. С оглед на тези данни ,САС приема,че не би могло да се насочи изпълнение срещу евентуална собственост на гражданското дружество с цел изпълнение на наказанието „конфискация” досежно подсъдимия И. Н./още повече ,че в справката не се съдържат данни за наличието на такова имущество/. И това е така, тъй като съгласно чл.359 от ЗЗД всичко,което е придобито за дружеството ,е обща собственост на съдружниците, а съдружникът може да иска своя дял от общата собственост само при две хипотези-при излизане от дружеството или при прекратяването му,които в настоящият случай не са налице.

Съгласно чл.44 от НК, „конфискацията” като наказание може да бъде наложена в предвидените от закона случай върху част или цялото имущество на виновния.В разпоредбата на чл.45 ал.2 от НК е посочен минимумът, който не подлежи на

конфискация и това са необходимите на осъдения и на неговото семейство вещи за лично и домашно потребление, предметите, необходими за упражняване на занаята му, посочени в списък , приет от Министерски съвет, както и средствата за издръжка на семейството му за една година т.е тези вещи от движимото имущество на подсъдимия не се засягат нито при пълната, нито при частичната конфискация. В настоящият казус, за престъплението, в извършването на което подсъдимият Н. е признат за виновен се предвижда наред с наказанието „лишаване от свобода“ и наказание „конфискация“. В тази връзка, основното искане , направено пред въззивния съд от защитата на подсъдимия по повод това наказание, е свързано с приложението на разпоредбата на чл.55 ал.3 от НПК. Цитираната норма дава възможност на съда за преценка дали да наложи по-лекото по вид наказание ,което законът предвижда наред с наказанието „лишаване от свобода“, в случаите на изключителни или многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства. Извършвайки такава преценка и съобразявайки обществената опасност на осъщественото деяние, която е изключително завишена, не само предвид обществените отношения, които се засягат с него , но и с оглед тежкия вредоносен резултат ,както и след обсъждане на конкретните характеристики по изпълнение на престъпната дейност на подсъдимия Н.- мащабна по своята организация и вредоносни последици ,при която дейност е настъпило значително облагодетелстване на подсъдимия за сметка на хиляди акционери, чиито вреди и до настоящият момент не са репарирани, неговата упоритост при преследване на престъпния резултат и стойността на предмета на престъплението , значително надхвърлящ този , обезпечаващ квалифициращото обстоятелство „особено големи размери“, САС счита, че не са налице основания за приложението на чл.55 ал.3 от НК /междувпрочем това становище е възприето и от ВКС в неговото отменително решение №523/2011 г., постановено по н.д. 590/2010 г./. Ето защо, въззивната инстанция прие, че върху установената имуществена маса, собственост на подсъдимия Н., налична към настоящият момент следва да се наложи наказание „конфискация“ и то да бъде в размер на 1/6 ид.част от това имущество.Доколкото в касационния протест, по повод на който е било образувано н.д.590/2010 г. пред ВКС се е искало отмяна на въззивната присъда единствено относно наказанието „лишаване от свобода“, което според прокурора е било явно несправедливо , поради неговата заниженост, и предвид принципа за невъзможност от утежняване положението на подсъдимия без наличието на съответен протест, въззивната инстанция прие,че частичната конфискация на имуществото на И. Н. не може да бъде в размер, по-голям от наложения при предходното въззивно разглеждане на делото , а именно 1/6. Не са налице основания и за допълнителното му намаляване. Поради тези съображения, въззивният съдебен състав счита, че следва да наложи наказание „конфискация“ в размер на 1/6 ид.част от доказано съществуващата понастоящем имуществена маса, собственост на подсъдимия Н. –а именно 1/6 ид.част от лек автомобил АУДИ 80 с ДК [рег.номер на МПС] , червен на цвят, с рама №WAUZZZ8CZNA117661, двигател №NG115701 и дата на регистрация 17.03.1992 г. в [населено място], както и 1/6 ид. част върху следващата се в полза на подсъдимия И. Н. идеална част от поземлен имот, представляващ ливада с площ 1,789 дка ,в местността

„Рибарското”, пета категория, имот №010262 по картата на землището на [населено място], [община], област [област], при граници /съседи/: имот №010062-ливада на наследници на З. Б. К., имот №000528-полски път на Община –П. , имот №010352- ливада на земи по чл.19 от ЗСПЗЗ.

Обстоятелството,че така посочения поземлен имот е наследствен, в каквато насока е налице възражение от страна на защитата няма никакво отношение към постановяването на наказанието „конфискация” , като в тази насока е напълно достатъчно ,че към настоящият момент същият е собственост на подсъдимия. Също така е ирелевантно и обстоятелството, изтъкнато лично от подсъдимия ,че разноските по изпълнение на наказанието „конфискация” биха били по-високи от стойността на автомобила му ,при изнасянето му на публична продан, както и от тази на имота му. Доколкото подобна съпоставка не подлежи на преценка от съда, то тя и не представлява основание за неналагане на наказание „конфискация”.

От имуществената маса, върху която съдът наложи наказание „конфискация”, както беше посочено и по-горе, се изключиха сумите, установени по банковите сметки на подсъдимия , с оглед разпоредбата на чл.45 ал.2 от НК, предвиждаща невъзможност да бъдат конфискувани средствата за издръжка на семейството му за една година.

По изложените от фактическо и правно естество съображения,САС постанови присъдата си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1/

2/